

han vilde give Grundværdistigningsskatten et Grundskud, kunde han ikke gøre det bedre end ved at fremsætte et Forslag i en saa slet udarbejdet Form som det, han har fremsat, en Form, der i alt Fald paa nogle Punkter ikke er helt klog. Navnlige naar det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds har fremsat et saa detaljeret Forslag, som han har gjort, burde Ministeren have været mere forhandlingsvenlig og indrømme med Tak, at det ærede Medlem har gjort et Arbejde. Jeg vil overfor Kritikken, der er fremkommen mod det ærede Medlems Forslag, sige, at i Virkeligheden er denne Grundværdistigningsskat her kommen frem saaledes, at samtidig med, at Principet bliver gennemført, faar det de nødvendige Afgrænsninger. Det første er, at det ærede Medlem fastholder Regelen om, at Grundværdistigningen skal være konstateret ved Salg. Ganske vist indrømmer jeg, at denne Regel kan omgaaes, thi der er Tilfælde, f. Eks. ved Len, Stamhuse og Familiagodser, hvor Ejendommene ikke ere til Salg, og hvor der dog bliver stor Fordel ved en positiv Indtægtsforøgelse f. Eks. i Form af Leje eller paa lignende Maade; kun i saadanne Tilfælde foreslaar det ærede Medlem ikke en endelig, men en midlertidig Brugsafgift, idet han med Rette gaar ud fra, at det vilde være uretfærdigt at beregne Værdistigningsafgiften, før Værdistigningen ved et Salg er bleven endelig konstateret. Jeg synes, at det ærede Medlem her har fundet en lykkelig Løsning af Spørgsmaalet, idet jeg tror, at naar man vil tage en saadan Afgift, vil man blive tvungen til under en eller anden Form at have en midlertidig Brugsafgift af den indtraadte Lejeforhøjelse.

Ogsaa paa et andet Punkt synes jeg, at det ærede Medlem har naaet noget lykkeligt, idet han har sat Afgiften efter Prioriteten, ikke før denne. For saa vidt vi leve under den private Ejendomsret, hvad vi jo gøre, er det fuldstændig meningsløst, at man siger til Første- og Andenprioritetshavere, der tilfældigvis have Prioriteter i et Hus, der ligger ved en Jernbane — ellers gør man det ikke —: Nu putte vi pludselig denne Skat ind foran din Prioritet og degradere Prioriteten. Det vil i Regelen føre til, at Prioritetshaverne, der ikke ville og ikke behøve i det lange Løb at finde sig i det, tage Kauteler, saa at den første Prioritet, Ministeren faar, bliver betalt dobbelt af Ejeren eller Køberen, idet han bliver tvungen til at gøre et Laan for at betale Skatten for at undgaa at faa denne Før-Første-

Prioritet ind. Jeg tror derfor, at vil man paa nogen Maade have denne Grundværdistigningsskat maa man bøje sig for det ærede Medlems Fordring, der er intet andet at gøre. Jeg vilde anse det for en Svaghed, om vort Parti vilde fravige Fordringen paa et eneste Punkt.

Endelig er der en Bestemmelse i det ærede Medlems Forslag, hvor det ærede Medlem har været mere end lykkelig. Det er, hvor det ærede Medlem erklærer, at hvis Skatten giver Overskud, skal dette ikke tilfalde Staten, men Kommunerne. Jeg tror, der er Grund til at være glad ved den ny Tanke, idet den faktisk ogsaa staaer i Forbindelse med det Princip, at ikke Staten, men Kommunen skal profitere. Modstanderne mod Værdistigningsafgift vilde forhaabentlig berolige sig med, at man efter Højres Forslag ved Privatbanerne vil sige til Grundejerne følgende: Ville I have en ny Bane, maa I selv betale og gaa med til Afgiften paa Værdistigningen. Nuvel, hvis I ikke ville have Banen og altsaa ikke ville betale Grundværdistigningsskatten, viser det sig derved, at I ikke sætte Banen saa højt, som Skatten svarer til, og saa faa I ikke Banen og slippe for Skatten. Ville de have Bane, maa de ogsaa betale Skat, idet de, som sagt, selv maa have Afgørelsen. Her synes jeg, at min ærede Kollega har gjort et saa lykkeligt Fund, at jeg vil haabe, det høje Landsting vil stille sig velvilligt og gunstigt overfor det ærede Medlems (Hammerichs) Forslag, og jeg vil haabe, at hvis Landstinget gør det, vil Ministeren indse — jeg maa vel ikke sige: sin Vildfarelse, for det er vist et uparlamentarisk Udtryk —, men indse, at han gjorde klogt i at gaa ind derpaa.

Jeg vil dernæst vende mig til det moderate Parti, siden jeg har et af dets udmærkede Medlemmer for mig. Jeg sad i sin Tid i et Udvalg — nej, det er sandt, om Udvalgsforhandlinger maa man ikke fortælle —, men der var en Gang en Skat, der hed Vinskatten, og jeg ved af mange Ting, at de moderate vare imod den, de forudsaa mange Ting, de ere altid forstandige, men ikke desto mindre gik de her i Salen sammen med Regeringspartiet om en Lov, de ikke ønskede. Her er jeg overbevist om, efter hvad jeg kender til — jeg vil ikke sige det ærede Medlems Stilling —, men de moderate Bønders Stemning, at de i Virkeligheden staa langt til højre for det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds, og det forundrer mig, at de Herrer af taktiske Grunde